

H. Meriç Doruk

İçimden Kuşlar Havalandı

İÇİMDEN KUŞLAR
HAVALANDI

SOLA YAYINLARI

Şakayık Sok. No: 40/8 Kat: 2 Teşvikiye Şişli/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: info@solayayinlari.com
www.facebook.com/solayayinlari
www.twitter.com/solaunitas
www.solayayinlari.com

ISBN: 978-605-7628-15-2

Yayıncı Sertifika No: 32858

1.Baskı: İstanbul 2019

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Kabaş

Editör: Buket Konur

Düzeltili: Hale Özdemir

Son Okuma: Umut Kısa

Mizanpaj: Sibel Deniz

Kapak Tasarım: Sibel Deniz

BASILDIĞI YER

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Beylikdüzü Osb Mahallesi Orkide Caddesi 9/Z Beylikdüzü/İstanbul
Sertifika No: 34011

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

İÇİMDEN KUŞLAR HAVALANDI

H. Meriç Doruk

İÇİMDEN KUŞLAR HAVALANDI

(2018 Ümit Kaftancıoğlu Öykü
Yarışması Mansiyon Ödülü)

“Biz sizi böyle yetiştirmedik.” dedi.

Ses çıkarmadım, büktüm boynumu. Söyleyecek bir şeyim olmadığından değil, saygımdan.

O sinirle bir güzel çimdikledim kızı, yerinden hopladı zavallı. “Bana bak düzgün ye yemeğini! Kaşık kullan!” diye bağırdım öfkeyle. Alışkın değil ya sofrada laf işitmeye iki damla yaş süzüldü gözlerinden. Omuz silkti, kalkmak istedi masadan.

Kız kalkarken “Anne, babam bizi bu akşam almaya gelmeyecek mi?” diye sormaz mı? Bu kez tüm umutlarını zehirleyip yok etmek adına daha bir kuvvetle tısladım.

“Hayır.” dedim. “Bekleme, gelmeyecek baban, ne bu akşam ne de yarın!” Ellerin göğsünde birleştirip, boynunu büktü.

Gitti camın önündeki koltuğa oturdu; hay Allah dedesinin yeri! Kalk oradan diyemedim, bir de ona küsmesin çocuk.

Az önce ekmeğin bandığı çorbasını çektim önüme. “Bu meretin tadı da ekmeğin banmadan çıkmıyor!” diyen iç sesimi bastırarak kalan çorbayı kaşıklamaya durdum, elime hâkim olamam diye korktuğumdan ekmeğin sepetini masanın en uzak köşesine ittim.

“Niye kalktı ki kız sofradan, ayıp kızım, öğretmedin mi çocuğa, sofraya küsülmez! Siz böyle yapmazdınız hiç! Terbiyeli çocuklardınız, ah nasıl güzel yetiştirdik sizi, hem de nasıl!” diyen annemi, babam bakışları ile onayladı. Tencere kapak, ne güzel de birbirlerini tamamlıyorlar.

“Bizimki de bu, ne yalım yani?” diye cevap vermeyi çok isterdim de olmazdı ki ataya karşı! “Canı sıkkın, ne yapsın zavallı? Babasını özlüyor.” dememle babamın içindeki volkanı kusması aynı anda oldu. Ortalık kızıl kıyamet, kor alev... Göz gözü görmedi. Sofrada ne var ne yoksa ateşler içinde kaldı. Çocukluğum, ilk gençlik günlerim, her şeyim yandı gitti yeniden. Hiç söz dinlememişim ben, başına buyrukmuşum, bildiğimi okumuşum. Annemle bir olmuş işe yaramaz herifin tekini koca diye karşısına dikmişim. Olacağı buymuş, başka ne beklenirmiş benden? Çocuğumla kalakalmışım ortada... “O iş öyle değil bir kere.” diyecektim. Vazgeçtim. Sustum, yere eğdim başımı. Annem hazırda tuttuğu iki damla masumiyet yaşını salıverdi ânında. Ben ağlamadım ama...

“Madem geri geldin, o soysuzun lafını etmeyeceksin bu evde. Alengirli işlere nasıl girdiyse, cezasını da öyle çeğsin.” diyerek masadan öfkeyle kalktı babam. Bakakaldım arkasından. Küçük bir kız çocuğuydum ve çok uzaklara giden baba-

mın gidişini seyrediyordum gözü yaşlı.

“Ben çok sevdim Ünal’ı, baba.” dedim. Duymadı Allah’tan. Duyacağı gibi de söylememiştim zaten, her zaman olduğu gibi içimden konuştum.

Pencerenin önündeki yeşil berjere gömülmüş bizim kız, çizgi film izliyor. Nasıl keyifli nasıl mutlu; uzun kuyruklu maymunu seyrederken. “Kalk kızım yerimden, haber vakti. Kumanda nerede?” diyen dedesine boş gözlerle bakıyor. Saklamış kumandayı hayta, babasıyla kumanda saklama oyunu oynarlardı da Ünal hiç bulamazdı kırlentin arkasına gelişigüzel gizlenmiş ya da kanepenin altına itilivermiş mereti. Kızla beraber uzun kuyruklu maymunları, kedileri, fareleri, küçük mavi yaratıkları, prensesleri izlerdi.

“Söylesene kızım kumandanın yerini, bak deden haber izleyecek.”

Arkasından annemin sesi:

“Dizimiz de var bu akşam, dedenle hiç kaçırmayız.”

Kös kös kalktı yerinden kız, kırlentin arkasına sakladığı kumandayı dedesine uzattı sessizce.

Her hikâyenin, her sokağın, her apartmanın bir meraklısı mutlaka olur. Bizimki de eskiden beri Halime Abla’dır. Alzheimer hastası anası Vedide Teyze’yi de yanına almış dayandı kapımıza. Sarıldı sımsıkı, sözüm ona, onca yıllık birikmiş hasretle...

“Ah kız Ferah, döndün ha?”

Evet döndüm Halime Abla, kırık dökük, bitmiş tükenmiş, beş parasız, çaresiz geri geldim baba evine. Merakın geçmiştir inşallah. Buradan bir dram çıkar sana rahatlıkla, dokuz

mahalleye yetecek malzeme var elimde.

İnsanlar neden cevabını bildikleri soruları sormaya bayılırlar ki?

Sanki Fizan'dan yenice gelmişler gibi abartılı bir karşılama töreniyle buyur etti annem misafirlerimizi. Sonra bitirmelerine izin vermeden yenilettiği çaylar eşliğinde uzun uzun anlattı başımızdaki dertleri. Babam her ayrıntıyı bilmesine rağmen yine de duymasından korkarak fısıldaya fısıldaya, ballandıra ballandıra sıraladı olayları. Ah be Vedide Teyzem ne şanslısın! Fişini çekmişler senin dünyanın, bu yaşta ne büyük lütuf; duysan anlamıyor, görsen bilmiyorsun... Kızımı ben sanıp "Ferah" diye sevişin yok mu?

Benim kız gecenin bombasını patlattı.

"Anne ben de çay istiyorum!"

Annem dünyanın en büyük suçunu işlemiş gibi şaşırarak bana döndü. Yüzünde çok eski yıllardan kalma karmakarışık bir ifadeyle...

"Çay mı istiyor kız, hem de bu vakitte? Sor Halime Ablana, bir gün olsun çay istediniz mi misafirlikte, misafir yanında?"

"Yok teyzem yok, hiç istemezlerdi vallahi, Allah var, komşuya çıkmazlardı ki evde otururlardı iki kardeş." Halime Abı'nın bu sözleri annemi rahatlatmıştı.

"İçmez anne içmez elbette, ne yapacağını şaşırdı bugün sızıntıdan. İş olsun işte!" diye mahsusçuktan kızar gibi yaptım.

Çocuk dediğin bir şey istemezdi değil mi, her yaptığı suç, her hareketi ayıptı, hele de bir kız çocuğu ise... Unutmuşum.

Kocaman, saplı fincanlarda bisküvi banarak ailecek içtiği-

miz çaylar aklına geldi kızın zaar. Paşa çayı derdik de kızardı bize, sonra değiştirdik limonlu açık çayının ismini, çocuk çayı oldu, babası ayarlardı demini suyunu.

Muhabbet koyu elbet, anlatacak çok şey var ne de olsa. Ama annemin gözleri kızda, rahatsız her hâlinden belli.

“Yatmayacak mı daha? Saat kaç oldu hâlâ ayakta? Sizin yatış saatinizi -dokuzu- bir dakika bile geçirmedik babanla, vaktiniz geldi mi ikiniz de ayakta olmazdınız! Unuttun mu?”

Yok annem unuttur muyum hiç, yatılı okul gibi evimizin şaşmaz kurallarının hepsi aklımda.

“Bensiz uyumaz anne, öyle alıştı.” dedim duyulur duyulmaz bir sesle.

Annem üstelemedi. Yine de bakışları kızın üstünde, çayını yudumlamaya devam etti.

Halime Abla yılların verdiği alışkanlıkla gitme vaktinin geldiğini anladı, apar topar “Geç oldu, siz de uyursunuz artık.” diyerek çayını yarım bırakarak Vedide Teyze’nin koluna girdi. “Halime, Ferah gitmiş diyorlar, doğru mu? Öyleyse iyi etmiş, o mıymıy anasıyla albay eskisi babası çok bunalttılardı kızı.” demez mi tam çıkacakken! Misafirlerimizi uğurlar uğurlamaz annem koşar adım eskiden dikiş için kullandığı odayı açtı. İçeri girer girmez Singer marka dikiş makinesinin başına geçtim. Gaga gagaya vermiş iki kuş motifinin olduğu etamin kumaştan yeşil örtüsünü kaldırdım ürkekçe. Kuşların uçup gitmelerinden korktum.

Annem çarşaflarımızı sererken, bir yandan da konuşuyordu.

“Dikiş diktiren kalmadı artık eskisi gibi, yastık kılıfı ve

çarşaf dikiyorum ara sıra. Çeyiz için ara dantel sardırın da yok, millet güzelim kanaviçeleri pike yaptırıyor, inanabiliyor musun?”

Şaşırmış gibi yaptım, hoşuna gitti.

“Baban razı gelse atacağım şu külüstürü, yorulduğum artık, gözüm de iyi görmüyor zaten.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Kuşlar gagalarını ayırıp uçuverdiler bir anda.

Bu fırfırlı, koca koca sırt minderli, kırmızı örtülü divanın dili olsaydı da konuşsaydı keşke. Ben annemle yıllarca bu odada yaşadım, çok küçükken gündüzleri elimde bebek neredeyse hiç kalkmadan, dikiş makinesinin başındaki anne mi izlerdim, poplin kumaşlardan elbise dikerdi mahallenin kadınlarına. Hepsi bir örnek giyinirlerdi bu yüzden, belden robalı kemerli elbiseler... Yaşlılara pazenden etek, yeni evli çiftlere çiçekli perde, masa örtüsü, ufaklıklara şort hatta eski gömlekleri bozarak külot bile diktiği olurdu. Dikiş makinesinin başında tıktırılar arasında boynu giderek eğilir sonra da oturduğu yerde ufalır giderdi sanki. Biraz daha zaman geçse kaybolacak sanırdım. Sonra yani genç kızlığa adım attığım yıllarda ise divanda oturur etamin ve kanaviçe işlerdim tatlillerde. En çok da kuş motiflerini işlemeyi severdim. Divan geceleri de yatağım olurdu, üstünde uyurdum.

“Tuvalete gitmeden mi yatacak kız? Biz sizi hep tuvaletinizi yaptırıp öyle yatırırdık, ne olur ne olmaz değil mi benim güzel kızım?”

Değil anne değil, bizimki çok şükür biliyor çişinin vaktini!

Koridor ışığını söndürünce bizimkisi kalktı doğrudu.

“Anne, anne! Kız ışiksiz uyuyamaz da ara ışık açık kalsa olur mu?” diye seslendim. Cevap vermedi önce, sonra ayaklarının ucuna basa basa korkarak yanımıza geldi.

“Söndürelim kızım baban uyuyamaz ışıkta, zaten zor uykuya dalıyor, hiç rahatı yok, geceyi zehir eder hepimize, gündüz tafrası da ayrı!” dedi fısıldayarak. “Alışır, sarılsın sana, uyusun.”

Koca adam altmışında alışmamış da bacak kadar çocuk mu alışacak?

Ah be annem şu odada çürüyen gençlik senin değil sanki! Sen nefes almaz mısın, istemez misin, şikâyet etmez misin; küçük de olsa bir ah etmez misin?

Nasıl sığıdın şuncağız odaya, hiç mi merak etmedin ne var ne yok dışarda? Ben görürdüm biliyor musun, okula giderken dönerken, işlerinden eve koşturan kadınları, ellerinde fileler, yüzleri boyalı pudralı... Sen hiç tek başına elinde fileyle gelmedin pazardan evimize... Parkta oturduğun, kol kola girip yürüdüğün bir arkadaşın da olmadı senin...

Anılar gözlerimi dikenli teller gibi sarmış, canımı acıtıyorlardı, hayret!

Sarıldım kıza uyu uyuyabilirsen. Yıllar demir bilyeler serpmiş aramıza; hiç yaşanmamış hiç nefes alınmamış beraber. Onca yıllık küslüğün ardından, bu odada bu evde hiç var olmamışım ben.

Kalktım doğruldum, tül perdeyi araladım. Köşedeki sokak lambası aynı yerinde duruyor. Evler, bahçeler, ağaçlar, Arnavut kaldırımli yol...

Her şey bu pencere yüzünden olmuştu...

Şu sokağı gören küçük pencerenin önünde güne bakan çiçekleri gibi büyüyordum ben, boynu bükük, başımda beton dan kurallar... Yeme, içme, bakma, gezme, konuşma, gülme... Genç bir muavin, babasının mavi dolmuşunda. Ön camının önünde boncuktan iki kuş sallanıyor gaga gagaya vermiş, sağında solunda yazılar... Her gece aynı saatte sokak lambasının orada duruyor dolmuş. Ben de içime ateş düşmüş gibi motor sesini duyunca kalkıyorum yatağımdan, tülü aralıyorum. Beni görünce göz kırpar gibi farlarını yakıp söndürüyor, sonra da gazlayıp son sürat evin önündeki geniş düzlükten dönüp geldiği yönde kaybolup gidiyor. Her sabah okula gitmek için aynı mavi dolmuşu biniyor, çekine çekine uzatıyorum paramı babasının yanında oturan genç muavine. Akşamüstleri de yine aynı dolmuşla dönüyorum kasabaya. Dikiz aynasından bakışa bakışa zaman gelip geçiyor aramızdan.

Bir gece gitmek bilmiyor dolmuş kapımızın önünden. Sessizce giyinip çıkıyorum evden, babamın homurtularını, annemin dikiş makinesinin tıkrıtlarını geride bırakarak. “Nereye gidiyoruz?” diye bile sormadan binyorum beni bekleyen dolmuşu... Baba evinden dışarıda, bambaşka şeyler bulmak ümidiyle öyle hiçbir şeysiz, ne aradığını bilmeden şoför koltuğunun yanına oturuyorum. Gözlerim gaga gagaya vermiş sarı mavi boncuklu kuşlarda. Dolmuş dar yollarda sallandıkça ayrılacaklar birbirlerinden diye ödüm kopuyor. Öyle anlarda Ünal elini vites kolundan çekip elime dokunuyor. Güveniyorum ona, güneşe dönüyorum sanki boynumu uzatıyorum ışığına... Uzuyor, güzelleşiyor, bambaşka bir şey oluyorum birden...

Ah Ünal ne vardı sanki o ipsiz arkadaşlarına uyacak? Yoldan çıkacak? Gazinodan kadın çıkarmak kim, sen kim? Her-

kesi boynu bükük Ferah mı sandın? Ferah gibi elinden tutar kolaycacık götürürüm mü zannettin? Bırakırlar mı adama? Yazık be Ünal, duydum kaç kişi birden çuvallanmışlar üstüne. Kaşın gözün patlamış, öldü diye bir yol kenarındaki çukura yuvarlanmışlar. Yazık sana, iyi adamdın sen...

Bir ışık yaladı geçti pencereyi sanki. Kaç gecedir uyku tutmuyor, uyuyamıyorum. Altımdaki divan değil, yedi başlı, yedi kollu bir canavar. Kollarımdan sıkıyor, boynumu kemiyor, hiç rahat değilim.

Tülü araladım.

Kızı giydirdim.

El ele tutuştuk, çıktık baba evinden.

Sokak lambasına doğru yürüdük.

Geçerken gördüm, annemin sabah çöpün kenarına koyduğu dikiş makinesi hâlâ orada duruyordu. Üstünde örtüsü yoktu. Kuşlar gaga gagaya vermiş havalanmışlardı.

Dünya Öykü günü için "İçimde Kuşlar Havalandı" adlı kitaptan tek bir öykü yazarın izniyle tüm okurlara ücretsiz olarak hediye edilmiştir. Kitabın içerisinde toplam 8 farklı öykü bulunmaktadır.

Kitap hakkında bilgi almak isterseniz aşağıdaki linki kullanabilirsiniz.

H. Meriç Doruk'un tüm kitaplarını incelemek için aşağıdaki linki kullanabilirsiniz.

H. Meriç Doruk

'Giden' gittiği yerde sevdiklerini özlememeyi öğreniyor. Öğrenmekle kalmıyor, ezber ediyor. İnsanın ciğeri yanıyor, içi dağlanıyor özlemeyeceğim diye; bir kuru dala, bir solmuş güle, suyu çekilmiş bir dereye özeniyor... Yalnızlık içinde kocaman bir dağ olup kalkıp yürürken, sen küçük bir taş parçasına dönüşmüş kalbinin yanışını seyrediyorsun. "Taş yanar mı?" deme Eliza, taş tutuşmaz ama mahvolur, kimyası bozulur, tarumar olur, çöker, patlar. Ateşe maruz kalan taşın yüzeyi iyice kızışır ve sonra dökülmeler, çökmeler meydana gelir, kireçtaşına hatta toza dönüşür. Benim sevdiğim, içinde yaşadıkları o güzel ülkem, şehrim, yuvam, her şeyim ben onları özlememeye çalıştıkça sol yanımdaki boşlukta bir taş ve toz yığınınna dönüşüverdiler.

Söyle şimdi sen beni özlememeye nasıl dayanacaksın? Ya ben? Önce ezber edip sonra unuttuğum o ateşi içimde nereye saklayayım?

Söyle bu acının kalbimizdeki yeri neresi?